

Pořád se líbáme – něžně a opatrně, abychom se nepřehřáli – když se na schodech ozvou kroky. Dalton zakleje a vyletí z postele. „Vždyť jsem doprdele zamknul.“ Do ložnice vejde Anders a zarazí se.

„Ehm...“ začne. „Dveře...“

„ – byly zamčený?“ zabručí Dalton. „Aby se mohla Casey v klidu najíst?“

„Jasně. Pardon. Byl jsem tu před pár minutami a klepal jsem. Pak jsem zkusil dveře, a když byly oboje zamčený, trochu jsem zpanikařil a doběhl si na stanici pro univerzální klíč.“

Podívám se na Daltona. „My máme nějaký univerzální klíč?“

„Jo, v sejfu.“

„A vysvětlí mi někdo, proč se v tomhle městě vůbec namáháme se zámky?“

„Co já vím? Lidi se pak cítí bezpečněji.“

Zavrtím hlavou a otočím se k Andersovi. „Tak co máš tak důležitého na srdci?“

„Ehm...“ Ze zadní kapsy vytáhne balík karet.

Když nadzvednu obočí, řekne: „Myslel jsem, že se možná nudíš, tak jsem si řekl, že se stavím, jestli by se ti nehodila společnost a trocha zábavy.“

Zarazím se, protože ještě před pár minutami jsem měla obojí a dost jsem si to užívala. Ale vzhledem k tomu, že se

pořád zotavuju... Ano, bojím se, že bez přetrženého stehu, už bychom moc dlouho pokračovat nemohli.

Podívám se na Daltona. Sotva znatelně si povzdychne.

„Běž udělat kafe,“ řekne Andersovi. „A přines zbytek toho koláče.“

Pár hodin sedíme u mě na posteli a mastíme karty. Taky mluvíme o případu, o dnešních výsledcích.

Když je tu Anders, Jacoba zmiňovat nemůžu, za což jsem vděčná, protože stačí, abych si na něj vzpomněla, a vybaví se mi Daltonova minulost, nad kterou dumat nechci. Tvrdí, že o ní nechce mluvit, aby ho lidi neměli za ještě většího podivína, ale já myslím, že je v tom něco víc. Nechce se nikomu takhle odkrýt.

Utajit svou minulost tu zjevně nebude těžké. Nikdo ze stávajících obyvatel v Rocktonu nežil, když Daltona přivedli z lesa. Lidi se od té doby mnohokrát prostrídali a Daltonovi se nejspíš ujistili, že se historka o chlapci z divočiny nikdy nedostane z okruhu těch, co tu byli, když se odehrála. Dalton si mohl své tajemství nechat pro sebe a před lidmi nosit masku muže narozeného a vychovaného v Rocktonu. Realita je přitom o dost složitější.

Stačí, když na to jen pomyslím: kluk odtržený od rodiny, od života, na nějž byl zvyklý...

Zkrátka a dobře ho unesli. Jenže to není tak jednoduché, protože Daltonovi upřímně věřili, že dělají správnou věc, zachraňují dítě ze spárů divochů a dávají mu šanci na lepší život. V mnohém to lepší život i byl, a právě tady se to komplikuje. Jaký to pro Daltona musel být pocit? Když si v dospělosti uvědomil, že ho unesli... a že mezitím začal své únosce mít rád a považovat je za rodiče?

Je to složité, a tak se zatím spokojím s hloupou karetní hrou. Ta ale jednou skončí, stejně jako koláč a kafe. Anders odejde, a když je pryč, Dalton vyrazí z ložnice. „Zamknu přední dveře.“

„Až půjdeš, že jo?“

Pomalou se otočí a podívá se na mě, jako by doufal, že žertuju. Když zopakuju: „Asi bys měl jít,“ stojí tam jako solný